

čtvrtek 2. listopadu 2017 / 5. číslo, 15. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

Byli jsme trochu nervózní

Rozhovor s Honzou Červeným alias Johnem Redem, režisérem představení

Vy jste u nás již po několikáté, tentokrát je ovšem všechno nové. Přijeli jste s novým uskupením a také to, co jsme viděli, vypadává z konceptu, na který jsme u vás zvyklí. Vy jste převážně autorské divadlo, že?

Ano.

Nyní jste zdramatizovali knihu.

My už jsme ale dramaturgii udělali několikrát. Hráli jsme Rozmarné léto, Tajemný hrad v Karpatech, i když tam to bylo napůl autorské, dělali jsme Utrpení knížete Sternenhocha. Tyto hry byly pod hlavičkou V.A.D, ale pak se některé projekty začaly tak vymykat dramaturgii, kterou naši diváci očekávají a chtějí, a

proto jsme založili různá příležitostná uskupení právě při V.A.D. Myslím si, že tím jsme se z toho očekávání zdárně vymanili. To, co jste tady dnes viděli, je už asi čtvrtá hra v téhle linii. Ono je to také tak, že Honza Milota se poprvé odvážil tuto ne příliš přímočaře humornou dramaturgii sem pozvat.

Proč ses rozhodl pro knihu Valerie a týden divů. Tam ten příběh asi nebude příliš jednoznačný.

Není a také nám o něj v první řadě nejde. My jsme měli pocit, že divadelní prostředky, které jsme chtěli uplatnit, se setkávají s tématem hlavně v otázkách atmosféry a estetického vyznění díla, než

Slepičí mor přišel z Kladna

Včera jsme měli možnost vidět na našich prknech vskutku něco nevidaného. Český divadelní vynález spojený se jménem Alfréda Radoka. Laterna magika je propojení projekce, hudby a živého herce.

Kvůli hlavnímu scénickému prvku a přesmyčce jsme tak mohli přivítat divadelní spolek Latrina Magika při V.A.D. Kladno s jejich adaptací Nezvalovy prózy Valérie a týden divů, o které jsem se dočetla, že „si pohrává s motivy z pohádek i z pokleslé hororové četby. Využívá logiku snu, v níž neplatí kauzalita a postavy libovolně mění svoji identitu. Leitmotivem je dospívání mladé dívky, která objevuje tajemství sexuality a bouří se proti represivním institucím jako rodina nebo církev.“

Jestli a jak se to souboru podařilo ztvárnit, jste mohli včera posoudit sami.

Já si ale celé dopoledne dokola zpívám Tip tapping, I was tip tapping, tip tapping, in the dark. Tip tapping, I was tip tapping, tip tapping, in the park. The sound of the leaves, when my feet hit the ground, the sound of the leaves, when my feet bounce around. In the dark, in the park.

Ať si kdo chce, říká co chce

Radka Maříková

Mně se divadlo určitě líbilo, protože bylo velice netradiční, viděla jsem úplně novou formu divadla a určitě bych na takové vystoupení šla znovu.

Roman Coufal

Výtvarně i hudebně to bylo moc pěkné, herci byli všestranní. Možná ale herectví bylo trochu monotónní, bezvýrazné. Asi by chtělo více zapracovat na výrazu herců.

Matěj Kutílek

Bylo to hezké, dobře zahrané, líbilo se mi to. Bylo to pro mě těžší pochopit, ale šlo to.

Růžena Beníšková

Mně se to líbilo moc. Bylo to krásné, co se týká vizuální stránky. Udělali z minima maximum, hráli pěkně a já jsem si prostě tohle představení užila. Děkuji.

František Červený

Mně se to velmi líbilo vizuálně, to bylo rozhodně zajímavé. Strašně dobrý nápad je rozkládací budka, která je variabilní a nabízí možnost rychlých přestaveb. A pak je zajímavý nápad s tou živou hudbou na podiu, která do představení vnese dynamiku. Celkově to mělo spád, člověk nad tím musel pořád přemýšlet a příjemně to plynulo dopředu.

Hana Malická

Velmi kladně bych hodnotila hudbu, ta se spolku moc povedla. Dále mohu ocenit efekty, které nejsou u divadla tak běžné, takže to se mi velmi líbilo. Smysl toho díla mi není úplně jasný, ale celkově se to dalo vydržet.

Dita Hlaváčová

Dnešní představení bylo zvláštní použitím videomappingu. Na divadle jsem to viděla poprvé, takže mě to zaujalo. Ale musím se přiznat, že mám raději "divadelní" divadlo, kde všechno nemusí být vykresleno realisticky. Asi proto se mi nejvíce líbily deštníkové slepice.

Byli jsme trochu nervózní

nějakého jeho dějového poselství.

Názvem i formou zpracování se odkazujete k Laterně Magice. Na amatérském poli jsem takovou formu zpracování ještě nikdy neviděla. Ty už jsi něco takového u amatérů viděl?

Neříkám, že ne, ale na druhou stranu si ani nevybavuji, že bych to viděl. Projekce jsem u amatérů viděl, ale asi jsem neviděl, aby se s nimi pracovalo důsledně jako s principem hry.

Měli jste nejprve scénář, na který jste projekce vymýšleli, nebo jste to podle možností dělali naopak?

My už jsme to šťastně zapomněli, ale vím, že ten proces byl dlouhý a nejednoduchý. My jsme obě složky vymýšleli ruku v ruce a celkem dlouho jsme se o tom bavili. Měli jsme spoustu zkoušek, ze kterých často nic hmatatelného nevzešlo. Hodně jsme kolem toho přeshlapávali a teď, zpětně viděno, mám pocit, že to bylo dobře. Dali jsme tomu čas, kterým se to pročistilo, až z toho vznikl tvar, se kterým jsme víceméně spokojeni.

Naráželi jste na nějaké technické potíže?

Ani ne. Koupili jsme dobrý projektor, aby uměl dobře dělat detaily.

Vy máte v souboru někoho, kdo je tak technicky vybavený a zručný, že vám zpracoval tu vizuální stránku, nebo jste si na tvorbu projekcí někoho najali?

To dělala naše Káta (dle programu Kate Starling, pozn. red.), která už dělala projekce do Charmsových pašijí, kde už jsme s nimi také pracovali. Při nich jsme si to lehce vyzkoušeli a já jsem měl chuť to rozjet víc. Mohu prozradit, že děláme ještě do třetice jednu věc, a to právě se základním V.A.D.em. U té projekce mám pocit, že třikrát a dost. Že ještě potřeťi to dokážeme udělat jinak a pak už to opustíme.

Další výraznou složkou inscenace je hudba. Já vás asi ještě nikdy neviděla hrát takto živě na jevišti. Asi jsme nikde nehráli, to je pravda. Měli

jste už takové pokusy, kdy jsme např. v Hotelu Inferkontinental měli písničku, v Charmsových pašijích jsme měli sbor, ale takto důsledně jsme žádné hudební představení neměli. Většinou se jedná o písničky skupiny The Dresden Dolls.

Kromě Slepíčího moru.

Ten je náš. Ale Jarďa neměl mikrofon, takže tady nám to trošku nevyšlo.

Vy jste u nás kromě jiných hráli představení Upokojenkyň, které hraje už i profesionální divadlo.

Nehraje. Hraje ho Petr Michálek, což je sice ředitel zlínského divadla, ale hraje ho se svým amatérským souborem. Ale možná, že ho hraje nějaký profesionální soubor a my o tom nevíme.

To by se ti asi doneslo. Mě spletl ten Michálek (za žních jsme před léty viděli jeho inscenaci Malá mořská víla, pozn. red.). Nicméně ty jsi napsal hru Rozpaky zubaře S. Nováka, a ta se mezi amatéry hraje hodně.

Ta se hraje hodně. Profesionálních divadel, které by se chopily těch textů, není moc. Ale amatéři je hrají často, třeba Rozpaky už udělalo asi dvacet divadel.

Takže tě to slušně žije? (smích) My to amatérům v rámci amatérské pospolitosti poskytujeme zdarma.

Co připravujete s klasickým V.A.D.em?

Už rok zkusíme Válku s mlouky, tedy další dramaturgii. Hraje tam třináct lidí a za tu dobu jsme se ještě nikdy nesešli všichni. Takové zbožné přání je mít to hotové v březnu, ale uvidíme.

Jak jsi spokojený s dnešním představením?

Dnešní představení bylo specifické v tom, že představitelka hlavní role Dominika dnes hrála

poprvé, takže jsme z toho byli trochu nervózní. Naše první Valerie Martina se dostala na DAMU a oni jí tam zakázali hrát divadlo. Ano, je to zvláštní, ale je to tak. Takže jsme si sehnali Dominiku a bylo to relativně rychlé, protože měla jen dvě zkoušky. Na to si myslím, že to bylo hodně dobré. Přesto jsme asi v nějaké nervozitě byli a pár věcí se nepovedlo, ale možná to diváci tolik nezaregistrovali. Na to, že my ostatní jsme to nehráli prvně, tak jsme to mohli zahrát lépe. Abych řekl pravdu, nejsem úplně spokojený, ale i to se děje.

At' si kdo chce, říká co chce

Michal Rambousek

Představení byla taková zvláštní koláž audia, videa a herectví. V záplavě ostatních vjemů bylo pro mě obtížné soustředit se na dějovou linku a přiznat se, že jsem se lehce ztrácel v postavách. Nicméně jsem moc rád, že jsem představení viděl. Byl to zajímavý zážitek a moc chválím hudební složku, která mi chvílemi připomínala tvorbu mé oblíbené kapely Už jsme doma.

Zdeňka Nyklíčková

Index kopajících mimina: stupeň 25. Sním či bdím? Je to sen? Totéž ráno, tentýž den, ale teď už jinde jsme, je to jiná vesnice. Tak jsem si připadala při sledování Valerie. A to už jsem to dnes viděla potřetí! Víš přesně, o čem to bylo? Ne. Nechala jsem se unášet nápady, obrazy, hudbou a fantazií? Určitě. Viděla jsem někdy na amatérských prknech něco podobného? Nikdy. Byl Gracián největší úchyl? Fuuuu, to teda byl.

Žňoviny pro vás připravují:

Zdenička a Míra Nyklíčkoví, Štěpán Malast, Honza Valta, Vojta Kutílek, Ondra Beníšek, Štefan Drozd, ml.